

overvejende Grad bliver til Gavn for Husmandsstandens Sønner — og Smaagaardmandens med for den Sags Skyld, i det hele taget for den jævnt stillede Landbougdom —, i Forbindelse med den Udvikling, vi har fremmet i vor Samfundskøkonomi og i vor Beskatningspolitik, en Udvikling, der har slaaet Følge med Konjunkturterne, har sat saadanne Skranker, at den jævnt stillede Landbougdom er fuldkommen ude af Stand til at rejse deres Hjem uden Støtte fra det offentlige, og det er ikke det mindst bedrøvelige, kan man gerne sige, ved den nuværende Tilstand, at den Ungdom, der er Sønner og Døtre af den Stand, der den Gang hævdede dette korrekte og rigtige Standpunkt: Vi ønsker ikke Statsgaver, ønsker ikke Forøringer, vi ønsker, at Forholdet skal ordnes paa en saadan Maade, at vi kan gøre vor Pligt og kræve vor Ret jævnsides med andre Borgere, den Ungdom er nu — det har Forholdenes Ugunst medført — overordentlig taknemmelig for at modtage denne Støtte til deres Hjems Etablering.

Jeg ved ikke, om vi kan forvente fra den nuværende Regering — vi har ikke hørt noget Ord endnu fra ansvarlig Side i saa Henseende — i en nær Fremtid at faa forelagt et Forslag om Indførelse af Statsgrundskyld og kommunal Grundskyld, hvorved man kunde paabegynde at gennemføre det forstandige og rigtige Princip, at i samme Grad som en Mand beslaglægger Dele af det, der i egentligste Forstand er Samfundets Fællesjendom, skal han svare Afgift til Samfundets Fællesforbrødenheder. Det var en Foranstaltning, hvorved det vilde blive muligt at sørge for, at en stor Del af disse Penge, den Værdistigning, der fremkommer, i Stedet for at gaa i den tilfældige Jordbesidders Lomme blev inddraget i Samfundets Kasse.

Jeg har villet sige dette under denne Forhandling for ogsaa at yde mit Bidrag til Løsningen af dette Spørgsmaal, idet jeg tror, at hvis man virkelig fra de ledende Partiers Side — og navnlig fra Partiet Venstres Side, der skulde have Betingelser for at forstaa disse Betragtninger — vilde være med i dette Arbejde med god Villie, saa vilde vi være i Stand til at skabe en social Fredslovgivning her i vort Land, som vilde have overordentlig Betydning for en god og nyttig Udvikling i Fremtiden.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Petersen: Det glædede mig, at det ærede Medlem Hr. Mads Larsen i sin Omtale af Fredningen af Møns Klint ikke rettede sin Kritik mod Overfredningsnævnet. Overfredningsnævnet bærer, som ogsaa fremhævet af det ærede Medlem, ikke Ansvar for, at Erstatningsbeløbet er blevet ansat til 150 000 Kr.; Overfredningsnævnets Kendelse lød paa 40 000 Kr. Men Forholdet er jo det efter Loven, at Overfredningsnævnet, naar det drejer sig om Erstatninger, ikke ubetinget er sidste Instans. I Naturfredningslovens § 15, 3die Stykke — det er blot tre Linier, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse —, hedder det: „Overfredningsnævnets Kendelser er endelige. Dog skal det med Hensyn til alle Spørgsmaal om Erstatnings Tilkendelse, Størrelse og Fordeling staa Ejeren eller andre i Ejendommen berettigede frit for at kræve Spørgsmaalet afgjort ved Skøn af uvildige Mænd, saafremt den paagældende inden 4 Uger efter Kendelsens Afviselse — eller, hvis han har givet Møde under Sagen, dens Forkyndelse — foretager de til Mændenes Udmeldelse fornødne Skridt.“ Det er det, der er sket under den foreliggende Sag, og det er gennem Overskønnet, at Erstatningen er fastsat. Jeg skal ikke i denne korte Bemærkning komme ind paa, hvad der kan tænkes at have været Lovgivningens Motiv til at træffe denne Bestemmelse. Det kunde jo tænkes, at man havde ment, at man økonomisk set vilde slippe billigere fra det, naar det var uvildige Mænd, der var kendte paa Stedet, der traf Skønnet. Men i hvert Fald, den Afgørelse, der er truffet her, peger jo ikke i den Retning, og jeg kunde gerne benytte Lejligheden til at rette en Henstilling til den højtærede Justitsminister om at tage dette Spørgsmaal under nærmere Overvejelse, om der ikke vilde være Anledning til at gøre Skridt til en Forandring i Loven paa dette Omraade. I øvrigt vil jeg sige, at Bevillingsmyndigheden staaer jo fuldstændig frit ved Afgørelsen af, hvorvidt den vil bevilge de 150 000 Kr., som det her drejer sig om. Men jeg vil rigtignok tilføje i Forbindelse dermed, at hvis Bevillingen gives, skabes der et Præcedens; og man ved jo, hvad et Præcedens kan have at betyde i Fremtiden.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange har Ordet for en kort Bemærkning.

Hegelund-Lange: Da jeg er Medlem af Overfredningsnævnet, ønsker jeg blot her at bemærke, at jeg ikke opfattede det ærede